УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 3 (89)

2000

БЕРЕЗЕНЬ

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

Катрій Ю. **Наша християнська традиція.** – *2-ге вид. – 396 с.*

Перше видання цієї книги відбулося ще у Римі у 1988 році. Відомий християнський письменник знайомить з розвитком Української Церкви. Тут мовби на сцені висвітлено звичаї, практики, подвиги християн, життя Церкви від перших віків, діяльність її священиків, єпископів, вірних. Містить майже 100 невеликих розділів. Дана книга завдяки її поширенню може спричинитись до пізнання та цінування нашого церковного обряду. Адресована духовенству, катехитам та широким колам читачів.

Нагаєвський І. **Історія Римських Вселенських Архиєреїв.** – *Частина 4. – 332 с.*

Перші три томи цієї праці вийшли друком у діаспорі протягом 60–70-их років. У них відомий вчений-історик та душпастир відобразив різноманітні періоди історії Церкви, пов'язані з служінням послідовників св. ап. Петра – Римських Пап. У 4 частині, що побачила світ вже в Україні, йде мова про апостольське служіння таких визначних Вселенських Архиєреїв як Івана XXIII, Павла VI, Івана Павла I та перші п'ять років понтифікату Івана Павла II (книга завершена у 1984 році).

Дана фундаментальна праця є новою для української історіографії. Вона повинна піднести авторитет єпископів Риму та спростувати фальшиві твердження про них різними недругами Католицької Церкви. Книга стане в нагоді історикам Церкви, духовенству та усім, хто цікавиться даною тематикою.

Календар Світла на 2000-ий рік

Цього року він "присвячений Христові-Спасителеві і Василіянському Чинові на переломі другого тисячоліття".

Календар містить молитву Святійшого Отця Івана Павла II на 2000-ий рік, наміри Апостольства молитви. Читачі дізнаються про те, як користати з ласк цього ювілейного року, пізнають життя та письмову спадщину св. Василія Великого з допомогою статті о. Мелетія Соловія, ЧСВВ. о. Дам'ян Богун, ЧСВВ застановився над долею Василіянського Чину наприкінці другого тисячоліття. Загалом велика кількість матеріалів про отців Василіян – історичного спрямування. Традиційно наприкінці "Календаря" вміщено адресар УГКЦ в Україні (інформація про у Львівську архиєпархію, усі єпархії, чоловічі і жіночі монаші Чини та Згромадження), а також на поселеннях (Північна та Південна Америка, Європа та ін.).

Наші видання можна придбати у Львові, у кіосках при василіянських церквах св. Онуфрія і св. Андрія, при храмі Різдва Пресвятої Богородиці (Сихів), а також при церкві свв. Володимира і Ольги (вул. Симоненка), при василіянських монастирях України.

СЛОВО РЕДАКТОРА

У березні, першому весняному місяці, природа оживає. Святійший Отець закликає молитися у загальному намірі Апостольства молитви за глибоке і тривале навернення та життя з Богом. Під рубрикою "Роздуми над Євангелією" вміщуємо "Слово життя", де подано способи того, як здійснити це навернення, практикуючи любов до ближнього.

У цьому числі публікуємо відомості з життя Василіянського Чину, зокрема подаємо оригінальний документ про потвердження новообраного Протоігумена о. Йосифа Будая, ЧСВВ. Також інформуємо про провінційну капітулу отців Василіян.

Заохочуємо наших читачів взяти участь у конференції 11 березня цього року, основною темою якої є збереження здоров'я завдяки вірі. Про це читайте теж у цьому числі.

Під рубрикою "З життя Церкви" подаємо кілька повідомлень: про репрезентацію книги о. В. Лиска, з життя греко-католиків у Казахстані. У Львові відбувся архиєпархіальний Собор УГКЦ. Про його основні завдання йде мова у замітці з прес-конференції у митрополії УГКЦ. Також читайте під тією ж рубрикою змістовний матеріал про Львівську Богословську Академію і про зустріч католицьких видавців у Києві. Бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ вкотре знайомить вас із молитвою на вервиці і подає розважання страсних таємниць. З нагоди 2000-ліття християнства подаємо основні дати з історії українського християнства. Отець Роман Каспришин відкриває у своїй черговій статті ще одну трагічну сторінку з нашої церковної історії після Другої світової війни.

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ у статті "У Бога все можливе" висвітлює значення св. Тайни Оливопомазання. Продовжуючи рубрику "Визначні постаті УГКЦ", цього разу вміщуємо першу частину статті про життя та діяльність о. Івана Федевича. Поетична сторінка містить вірш о. Василя Мендруня, ЧСВВ "Претерпівий". Молодь зможе ознайомитися з враженнями українського паломника Олега Берегівського, який взяв участь у прощі до Варшави. Дітям адресоване чергове повчальне оповідання Бруно Ферреро. ***18 березня цього року о. Дам'яну Богуну, ЧСВВ виповнюється 90 років. Щиро вітаємо його і разом з нашими дорогими читачами співаємо "Многая літа"!***

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

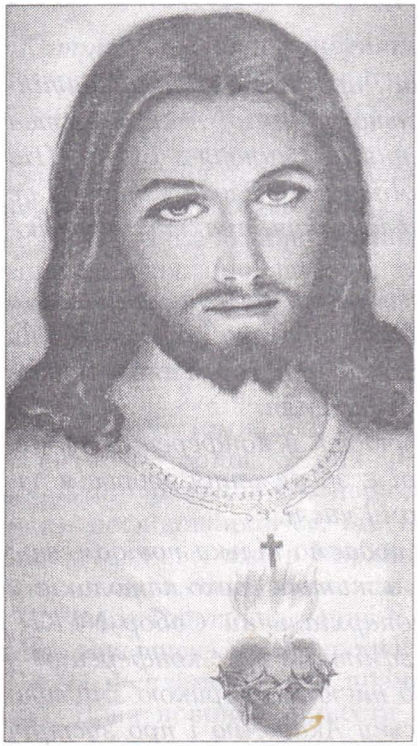

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ГОСПОДНЬОГО ПОМИЛУВАННЯ СПОНУКАВ НАС ДО ГЛИБОКОГО І ТРИВАЛОГО НАВЕРНЕННЯ.

Молімся за глибоке і тривале навернення. Ще ангели над печерею звіщали: "Мир людям і його вподобання". До вподоби Господеві ті, які смиренні серцем, а гордим Він противиться. Учнів своїх, а також і нас закликає Господь до чування і молитви, щоб не впасти

у спокусу. Тільки таким шляхом доходимо до глибоко і тривалого навернення.

Місійний: ЩОБ ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ, МАТИ НАШОГО СПАСИТЕЛЯ, ЗАХИЩАЛА І ПІДТРИМУВАЛА МІСІОНЕРІВ У ЇХНІЙ АПОСТОЛЬСЬКІЙ ПРАЦІ.

Пречиста Діва з святим Йосифом були першими апостолами Ісуса Христа. Мати Божа несла Його – Воплочене Слово до Єлизавети, до Вифлеєму, звідкіля "сонце правди" засяяло між поганами. Опісля несла Його в Єгипет і Назарет. З цього приводу Католицька Церква називає її "царицею апостолів". Сьогодні місійне завдання виконують місіонери: монахи, монахині, священики і миряни.

Молімся, щоб вони голосили і свідчили про Бога в сучасному світі, усвідомлюючи, що їх захищає і підтримує Пресвята Богородиця.

Місцевий: ЩОБ КОЖЕН ХРИСТИЯНИН УКРАЇНИ, НЕСУЧИ ОХОЧЕ І ВИТРИВАЛО СВІЙ ХРЕСТ, ЗРОСТАВ У НАДІЇ В КІНЦЕВУ ПЕРЕМОГУ НАД ЗЛОМ І СМЕРТЮ.

Мало хто з християн охоче і витривало несе свій хрест, однак Христос твердить: "Хто витриває до кінця, той спасенний буде".

Молімся, щоб ми самі, а також всі християни України, мали перед собою високу мету – перемогу над злом і смертю. Щоб християни чимраз більше зростали у надії, щоб ми цю мету з Божою допомогою осягнули.

Покровитель на березень – св. свящм. Полікарп, 7.03 (23.02)

Св. Полікарп був одним з перших єпископів 1-2 століття, відомих в історії Христової Церкви. Користувався великою пошаною серед жителів міста Смирни, виховав для Церкви визначних служителів. З надзвичайною ревністю відстоював правдиву віру і докоряв єретикам за облуду.

У період його єпископського служіння у Малій Азії переслідували християн. Св. Полікарп також зазнав гонінь за віру. Арештувавши його, імператорський урядник Ірод намовляв зректися Христа і визнати поганство. Очевидно, що св. Полікарп не зробив цього. Перед натовпом поган проконсул теж вимагав у Святого подібного. Почувши відмову, натовп домагався спалити єпископа живцем. Перед цим він молився Господеві. Та сталося чудо. Вогонь не спалив св. Полікарпа. Це сталося у 156 році. Тоді погани наказали воякам проколоти його. Християнам перешкодили забрати мощі Святого і спалити його тіло. Проте визнавці Христа та учні зібрали кості і поклали їх у такому місці, де вони вшановували їх. Гріб довго зберігали у м. Смирні, в капличці.

Серед писемної спадщини св. Полікарпа залишився лист до филип'ян.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЗАВДЯКИ ВЕЛИКОДУШНІЙ ХРИСТИЯНСЬКІЙ ГОСТИННОСТІ БІЖЕНЦІ ТА ЕМІГРАНТИ ВІДЧУЛИ ДОБРОТУ БОГА – ОТЦЯ.

Місійний: ЩОБ НАРОДИ АФРИКИ, РОЗ'ЄДНАНІ НЕНАВИСТЮ І ВІЙНАМИ, ПОЧЕРПНУЛИ У ЄВАНГЕЛІЇ СИЛУ ДЛЯ ПОДОЛАННЯ ПОМСТИ І НАСИЛЛЯ, ТА ЩОБ ВІДКРИЛИ СВОЇ СЕРЦЯ ДО МИЛОСЕРДЯ І ПРИМИРЕННЯ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТОВА ПЕРЕМОГА НАД СМЕРТЮ НАПОВНИЛА ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН УКРАЇНИ, РАДІСТЮ І МИРОМ.

Покровитель на квітень – св. апостол Яків, 17(30)

НАМ ПИШУТЬ

ПОЧИТАННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Часопис "Місіонар" – це завжди радість у нашому домі. Його читає вся наша родина. Там ми знаходимо багато цікавих, змістовних матеріалів з життя нашої Церкви, монастирів, оповідання для дітей і молоді та ін.

Багатьом відомою є ікона Божої Матері Неустанної Помочі. Скільки-то церков, скільки хат прикрашає ця ікона. Немов якась чудесна сила притягає людей до неї. Вірні беруть активну участь у релігійному житті. Ось уже восьмий рік, як ікона Матері Божої Неустанної Помочі має велике почитання на Перемишлянщині. У кожній оселі її зустрічають піснями, прикрашають квітами, парафіяни збираються на спільну молитву, адорації, співають благальні пісні, моляться за хворих, немічних, навернення грішників, за нашу батьківщину. Отець Володимир, декан Перемишлянський відправляє молебні до Матері Божої. Всім, хто молиться, Мати Божа допомагає.

Євдокія ШЛЮБИК,
член братства Матері Божої
Неустанної Помочі

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Це Син мій возлюблений, слухайтесь його!" (Мк 9,7)

Євангелисти Марко, Матей і Лука пишуть, що одного разу Ісус взяв із собою Петра, Якова та Івана і повів їх на високу гору. І там раптом сталося щось надзвичайне: Ісус преобразився перед ними. Одяг його став надзвичайно світлим і появилися Мойсей та Ілля, що розмовляли з Ним. Трьох апостолів отінила хмара, і з хмари пролунав голос, голос небесного Отця, який звертався до них саме тими словами:

"Це Син мій возлюблений, слухайтесь його!"

Вже на початку Ісусової прилюдної діяльності, під час хрещення на Йордані, той сам таємничий голос сказав: *"Ти єси Син мій любий, у тобі – моє уподобання"* (Лк 3, 21-22; Мк 1, 9-11; Мт 3, 13-17).

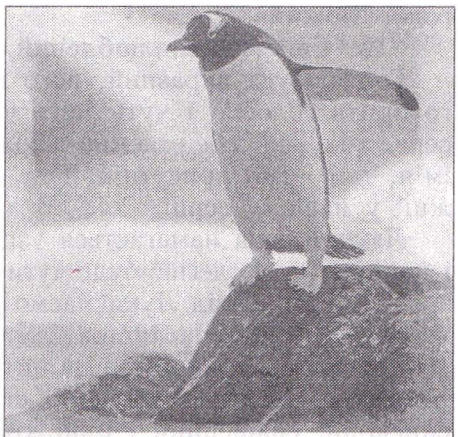

Почуй, Боже моє благання,
вислухай молитву мою!
З кінців землі взиваю я до тебе,
коли умліває моє серце.
Ти піднесеш мене на скелю,
занадто круту для мене.

Пс 61, 3

І зараз небесний Отець звертається до Ісусових учнів і до всіх нас, щоб слухатись Сина. Отож, основне слово цього місяця – *слухати.*

А коли Божий Син говорив? Де знаходимо його Слово? У Євангеліях. Відкриваймо їх і з любов'ю читаймо. Євангеліє – це слово Ісуса.

Однак він говорить до нас також і в інші способи.

Але як розпізнати Його голос, як відрізнити Його серед багатьох гасел і налаштуватися на частоту хвилі, на якій можна завжди почути голос Божий?

Особливі хвилини, коли Ісус звертається до наших душ – це у молитві. І чим більше намагаємось любити Бога у наших серцях, тим сильніше із глибини сердець і душ наших, чуємо Його голос, який нас провадить.

Проте і кожна зустріч впродовж дня може бути нагодою, щоб слухати. Зустрічаючи кожного ближнього, нам слід уважно слухати і любити його, немов би це був сам Ісус.

Як змінились би наші стосунки, коли б ми більше плекали цю рідкісну властивість слухати, що іноді може бути єдиним спосо-

бом проявити нашу увагу до того, хто поруч нас, можливо і незнайомого!

У тому і полягає таємниця: слухаючи сестру, брата, слухаємо голос Божий.

"Це Син мій возлюблений, слухайтесь його!"

Голос Ісуса виразний, його не сплутаєш ні з яким іншим. Ісус говорить голосно і чути його чітко тоді, коли Він сам присутній серед тих, які себе взаємно люблять. Де двоє чи троє зібрані в Його ім'я, там і Він присутній. І це посилює у певний спосіб голос Божий у нашому серці.

Людині, яка намагається узгіднити свої думки з словом Божим і наукою Ісуса, легше буде чути той голос.

У Євангелії від Луки маємо слово Ісуса стосовно слухання тих, яких він посилає до інших. "Хто слухає вас, мене слухає" (Лк 10, 16). Їх було 72. Сьогодні ця цитата в Католицькій Церкві вказує на тих, кому вона в особливий спосіб довірила своє навчання – це єпископи, священики і інші християни.

У світі є чимало справжніх "свідків" Ісуса, які слухаючи слово Боже і виконуючи докорінно його у завжди новий спосіб, роблять його чутним та відкривають серця багатьох, аби почули слово Боже.

Таким чином, хоч і голос цей один, він доходить до нас численними способами: у глибині серця та вустами братів і сестер, з проповідальниці у церкві і з сторінок Євангелія та релігійних видань чи через харизми (надзвичайні дари) "свідків".

"Слово Життя" на цей місяць допоможе нам слухати і впроваджувати в життя те слово, яке Ісус нам схоче сказати.

К'яра ЛЮБІХ

З МОНАШОГО ЖИТТЯ

Облечини сестер Василіянок

В празник Стрітення Господнього, в монастирі сестер Василіянок, що по вул. свв. Кирила і Методія у Львові, троє молодих дівчат облеклись в монаші габіти. В монастирській каплиці облечини провів о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ і о. Павло Райчинець, ЧСВВ з Малого Березного. Новооблеченими сестрами Чину святого Василія Великого стали с. Натанаїла (Наталія) Мерв'як, с. Андрея (Іванна) Хиля, с. Любомира (Люба) Безняк.

Під час трапези сестри показали виставу "Святий Франціск і свята Клара".

ПРОТОАРХИМАНДРИТ
ЧИНУ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

00153 ROMA, 08.02.2000

Ч. 068/2000

ПРИВІТ У ГОСПОДІ УЧАСНИКАМ КАПІТУЛИ

Оцим письмом, за згодою моїх Консультorів, згідно з нашими Правилами (Правило ч. 343, 2) та постановами Ген. Кап. 1996, потверджую Протоігуменом Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні

Впр. о. Йосифа Будая, ЧСВВ.

Новообраний Протоігумен після складення перед Капітульним Збором приписаної Аностольським Престолом Ісповіді віри і присяги, перебирає Управу Провінції.

В імені Головної Управи бажаємо нововибраному Протоігуменові усіх потрібних ласк і просвічення Святого Духа у виконуванні настоятельського служіння для добра Провінції і Чину.

З'єднані в молитві і братній любові,

о. Діонісій П. Ляхович, ЧСВВ
Протоархимандрит

о. Матей Гаврилів, ЧСВВ
Ген. Секретар

ПРОВІНЦІЙНА КАПІТУЛА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН

Кожних чотири роки відбуваються наради ігуменів та делегатів – отців і братів Василіян, які називаються Провінційною капітулою. Цього разу вона відбулась у Львові з 7 по 11 лютого. В ній брало участь 19 делегатів. На капітулі обрано, а головною управою з Риму затверджено новий провінційний за́ряд. Новим Протоігуменом став о. Йосиф Будай, ЧСВВ. Народився він 30 березня 1959 року в с. Жупани Сколівського району Львівської області. До Василіянського Чину вступив ще за глибокого підпілля – 8 травня 1982 року. На священика рукоположений у празник Введення Пресвятої Богородиці у 1988 році. Після виходу нашої Церкви і Чину св. Василія Великого з підпілля служив переважно у Львівському монастирі отців Василіян аж до літа 1996 року, коли його обрали Генеральним консультором. Відтоді і до тепер перебував у Римі.

Протоконсультором і адмонітором став о. Василь Мендрунь, ЧСВВ. Консультором обрані о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ і о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ. Провінційним економом став о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, а Провінційним секретарем – о. Теодор Пилявський, ЧСВВ.

Капітула обговорювала важливі завдання і діяльність Василіянського Чину в Україні, зокрема, у галузях духовності та виховання, всебічного апостоляту, економічного питання.

На капітулі йшла мова про Устав, Правила і Правильник Василіянського Чину, а також про василіянський молитовник.

Капітулу завершено подячним Богослужінням 11 лютого 2000 року в каплиці Львівського Святоонуфріївського монастиря ЧСВВ.

Редакція "Місіонаря" складає щиру подяку за підтримку і співпрацю попередньому Провінційному зарядові, а новообраному отцеві Протоігумену і новому провінційному зарядові бажаємо щедрого Божого благословення у виконуванні нелегкого служіння на добро Василіянського Чину, нашої Церкви і народу.

На світлині: новий провінційний за́ряд

ВІРА СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ

У німецькому католицькому місячнику "Der Fels" ("Скеля") за минулий рік опубліковано серію матеріалів Йоакима Пігса про значення християнської віри. Пропонуємо найцікавіші фрагменти.

У сучасному світі зростає кількість релігійно байдужих людей або взагалі свідомо невіруючих осіб. Цьому сприяють ворожі християнству доктрини (приміром, консумізм, тобто манія розкоші). Також поширюються такі вчення як езотеризм, нью-ейдж (новий вік), т. зв. єднання з космічною свідомістю, культуризм тощо. Часто релігійна байдужість є вдаваною.

У жодному випадку це не є приватною проблемою, тому що ця байдужість суттєво впливає на соціальну і культурну сфери. Філософ з атеїстичним світоглядом Фрідріх Ніцше у 19 столітті висловив побоювання, що наш світ без Бога буде розвиватися без орієнтирів, у ньому бракуватиме справжньої любові, у людських взаєминах бракуватиме тепла.

У 20 столітті французький філософ Сартр написав російському письменникові Достоєвському: "Коли Бог би не існував, то усе було б дозволено". Погані передчуття здійснилися. Мільйони по-звірячому закатованих людей, концтабори та інші звірства, насильства. Нещодавні події у Косово ще раз підтвердили, що зло має місце у цьому світі. У жодному столітті не було стільки жорстокостей та порушень людських прав, як у 20 столітті, "столітті вовків".

Коли люди живуть без Бога, тоді:

— *поведінка неконтрольована;*
— *брехня безмежна;*
— *злочини масові;*
— *народи у ворожнечі;*
— *винуватців безліч;*
— *мода непристойна;*
— *література бездуховна;*
— *світогляди, позбавлені надії;*
— *церкви втрачають авторитет;*
— *політики безвідповідальні;*
— *форми розмови нетактовні;*
— *незацікавленість працею;*
— *розмови беззмістовні;*
— *молодь без світогляду;*
— *жителі безхарактерні;*
— *сильні світу цього безсердечні;*
— *слабкі без засобів до існування;*
— *життя беззмістовне, без мети.*

Останній пункт стосується сьогодні молодих людей, передусім атеїстів. Культ зірок (популярних людей) для багатьох є необхідним для щастя. Він спричиняє самолюбство. Адже все вимірюється кар'єрою і грошима.

Радісне свідчення християнської віри доводить, що наше життя можна наповнити змістом. Це здійснюють люди, які слухають Слово Боже і його зберігають.

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ НА СВЯТОЮРСЬКІЙ ГОРІ

17 лютого у митрополичих палатах у Львові відбулася зустріч єпископа-помічника глави УГКЦ Любомира Гузара з представниками місцевих засобів масової інформації. Головною темою прес-конференції був Львівський архиєпархіальний Собор, що відбувся 20-25 лютого у Львівській духовній семінарії св.Духа на тему "Сім'я". Владика Любомир наголосив на тому, що соборові делегати застановлятимуться над розвитком сімейного життя у нашому суспільстві. На думку Преосвященного Кир Любомира, багато родин в Україні є жертвами комуністичної ідеології і їм слід запропонувати певний ідеал сім'ї. о.Ярослав Чухній, протосинкел архиєпархії ознайомив журналістів з програмою Собору.

Питання журналістів, окрім перебігу Собору, стосувалися ще ситуації у с.Сокільники на Львівщині, де о.мітрата Івана Троця церковна влада усунула з пароха. Один з журналістів поцікавився можливим демонтажем веж біля собору св.Юра. Єпископ-помічник глави УГКЦ відповів, що існує діалог з міськрадою щодо цього питання і у майбутньому на Святоюрській горі планується створити пантеон визначних львів'ян. Також було заторкнуто тему про проведення у Львові Дня примирення, у якому УГКЦ разом з іншими релігійними організаціями теж братиме участь, хоча ще не узгоджено дати цієї акції. Журналісти цікавились іншими актуальними темами нашого релігійного життя.

Ігор СКЛЕНАР

НАМ ПИШУТЬ

ВІСТІ З КАЗАХСТАНУ

Шановна редакціє!

До вас пишуть василіянські місіонери з Казахстану. Ми живемо і працюємо з Божою допомогою. Хоч тут сильні морози, але вони не впливають на нашу духовну працю. Хочемо поділитися з читачами "Місіонаря" останніми подіями з нашого життя у цій країні.

о. Йосиф, настоятель римо-католицького храму, запросив о. Гринея Бабинця, ЧСВВ і всіх парафіян зустріти Новий рік і нове тисячоліття у церкві у духовний спосіб. Бо сам Христос каже: "Без мене ви нічого не можете". Розпочали опівночі служити подячну св. Літургію, дякуючи Господеві за пережитий щасливо 1999 рік і просили у Нього благословення у 2000 році та третьому тисячолітті.

6 січня ми запросили наших парафіян (було їх 14) до себе на Святу вечерю. Люди були дуже раді і духом перенесилися в Україну. Кожний з них розказував (згадував) про своє село, як дітьми святкували Різдвяні свята в Україні. Під час вечері колядували і щедрували.

8 січня після святкової Служби Божої у міському будинку культури наш церковний хор і хор "Українського товариства" поставили вертеп. Хористи колядували і співали церковні пісні, а діти щедрували. Хором керував п. Олександр Білозерський. Отець Іриней, ЧСВВ коротко розказав про свято Різдва Христового і привітав всіх присутніх у залі з Новим роком і новим тисячоліттям.

Отже, бачимо, що український народ, живучи далеко на чужині, не забув свої звичаї, які навчили батьки, а прославляє Бога рідною мовою не тільки у церкві, а й на широких зібраннях.

Також ми привітали нашу найстаршу парафіянку Сокирко Анастасію із 80-літтям. Вона для наших парафіян є прикладом, бо завжди присутня на всіх відправах, незважаючи на свій вік.

бр. Анатолій ГОЛОВЧУК, ЧСВВ

КОНФЕРЕНЦІЯ "ВІРА, А НЕ ОКУЛЬТИЗМ – ШЛЯХ ДО ЗДОРОВ'Я"

Товариство медиків ім. св. Луки зі Львова організовує конференцію, яка відбудеться 11 березня 2000 року у церкві Пресвятої Євхаристії у Львові. Вона розпочнеться о 9 годині Службою Божою.

Священики, професори, лікарі, журналісти та інші фахівці виголосять ряд доповідей на такі теми:

- віра і здоров'я;
- Біблія–лікар;
- християнська етика про здоров'я;
- окультизм;
- екстрасенси;
- підсвідомість і воля людини;
- техногенний окультизм;
- культ і образи проти нього;
- захист від окультизму;
- шарлатанство;
- народна медицина;
- псевдорелігійна література.

Після обговорення доповідей буде підписана резолюція, адресована владі, засобам масової інформації, громадським організаціям і широкому колу громадян України.

Товариство медиків минулого року організувало подібну конференцію, присвячену темі абортів. Сподіваємося, що і цьогорічна тематика цікавитиме багатьох людей. Закликаємо впроваджувати у життя резолюції, які будуть прийняті на цій конференції.

Вхід вільний

ЦЕРКВА І МОЛОДЬ

НА СВ. ВАЛЕНТИНА

13 лютого цього року молодіжні товариства "Марійська дружина молоді" і "Містична троянда" відзначили свято св. Валентина. Програма була духовно-розважальною і подібною до минулих двох років. На відміну від багатьох своїх ровесників, які відзначають це свято застіллями, конкурсами найдовшого поцілунку, тощо, згадані товариства дали добрий приклад, – виявили правильне розуміння підготовки до подружнього життя.

"СПОГАДИ" о. В. ЛИСКА

29 січня цього року у Львівському музеї етнографії та художнього промислу відбулася репрезентація книги о. Володимира Лиска, визначного греко-католицького священика цього століття (про нього наш часопис вмістив окрему статтю у № 1 за 1999 р.). Вступне слово виголосив о. Ярослав Чухній, протосинкел Львівської архиєпархії УГКЦ. Він наголосив на тому, що о. В. Лиско є мовби світильником для сучасного покоління українців, адже його ісповідницьке життя є прикладом визнання католицької віри. Про цінність нової книги — "Спогадів о. В. Лиска" — говорили наступні доповідачі-науковці з різних вузів Львова (д-р Любомир Сеник, проф. Б. Білинський, доцент Я. Кравець та ін.), а також представники львівської інтелігенції. Цікавими спогадами про брата о. В. Лиска — о. Миколу Лиска, ЧСВВ, духовного наставника багатьох василіянських священиків у Бразилії, поділився о. Василь Зінько, ЧСВВ.

Презентовані "Спогади" вартісні тим, що вони відображають один з складних періодів у житті нашої Церкви і народу — першу половину 20 століття. Книга містить важливі факти про переслідування УГКЦ комуністичною владою після Другої світової війни. До її видання великою мірою спричинилася родина о. В. Лиска, зокрема його внучка, працівник Інституту історії Церкви Лідія Купчик. "Спогади" є вельми потрібними нині, бо такої літератури видано дуже мало.

ВИСТАВКА РЕЛІГІЙНОЇ ПЕРІОДИКИ

На початку цього року у Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника розгорнуто унікальну виставку релігійних газет та видань журнального типу, що виходили друком в Україні наприкінці 19 ст. та у перші чотири десятиліття 20 ст. Тут представлено широкий спектр греко-католицьких, православних, євангелістських періодичних видань. Серед греко-католицьких такі журнали як "Нива", "Дзвони", "Богословія", різноманітні марійські журнали, газети "Нова Зоря", "Дяківський прапор" та ін. Окремо слід згадати і про підшивки "Місіонаря", "Малого Місіонарчика", "Календаря Місіонаря" (один з них побачив світ навіть у 1944 році). Дана виставка засвідчила про значення, яке надавали релігійному друкованому слову християнські Церкви.

Ігор СКЛЕНАР

ЛЬВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

У престижному ватиканському часописі "Оссерваторе Романо" нещодавно вміщено статтю Джованні Скарабеллі про ЛБА. Публікуємо цю статтю майже повністю з невеликими поправками.

28 листопада 1998 року у Львові Богословська Академія Української Греко-Католицької Церкви визнана як вищий богословський заклад, який готує спеціалістів, надаючи ступінь "бакалавра богослов'я".

Сьогодні Академія є однією з найкращих інституцій, що сприяють відродженню Греко-Католицької Церкви в Україні. Актуальні завдання Академії полягають в необхідності продовжувати розвиток богословських і філософських наук та інших дисциплін, пов'язаних з ними; формувати і готувати кваліфікованих теологів, сприяти проведенню конкретних наукових досліджень на основі джерел східного богослов'я та в історично-юридичній сфері з точки зору діалогу між християнами Сходу.

З цією метою була налагоджена плідна співпраця з іншими університетськими інституціями: Папським Біблійним Інститутом, Інститутом Східних релігій, Університетом св. Павла в Оттаві, Гарвардським університетом (США), Віденським університетом, Пізанським університетом.

Ректором Академії є о. проф. Михайло Димид, віце-ректором — о. проф. Борис Ґудзяк, деканом — о. проф. Петро Ґаладза, духівником — о. Петро Свідрун. Їм допомагає в роботі сенат Академії.

Сьогодні Академія є структурованою рядом Інститутів, що організовують і спрямовують її діяльність. Це Інститут історії Церкви під керівництвом о. проф. Бориса Ґудзяка, Інститут неолатиністики під керівництвом проф. Мирослава Трофимука, Інститут богословської термінології та перекладів під керівництвом проф. Михайла Петровича, Інститут релігії та суспільства під керівництвом п. Мирослава Мариновича, Інститут родини та подружнього життя під керівництвом п. Юрія Підлісного, катехитично-педагогічний Інститут під керівництвом сестри Луїзи Цюпи, СНДМ, Інститут італійської мови та культури під керівництвом архимандрита проф. Джованні Скарабеллі.

З цієї структури бачимо очевидний намір переходу Академії в Український Католицький Університет за відносно короткі терміни: їх здійснення передбачається планом до 2005 року. Тим часом було придбано великий комплекс споруд, що однак ще вимагають реставрації. Він призначений для майбутнього осідку головного корпусу. Насущною проблемою є підготовка майбутніх викладачів.

Академія розгортає власну видавничу діяльність, маючи в ак-

тиві 9 найменувань. Має також бібліотеку на 35 тисяч примірників та зібрання періодичних видань. Обидві — в процесі швидкого зростання, їх каталог і довідка повністю комп'ютеризовані. Для потреб студентів існує також комп'ютерний центр. Крім академічної програми у вузькому сенсі є можливість провадити справжнє духовне життя з літургіями, реколекціями, бесідами з отцем-духівником.

Проводяться також літні заняття: літня англомовна школа, літня пасторальна школа, курси італійської мови, курси підвищення кваліфікації для священиків, літня богословська школа. Цікаво додати також про екуменічну діяльність. Вже три роки налагоджено плідну співпрацю з Колегією Української Автокефальної Православної Церкви у Харкові, де 4 викладачі Львівської Богословської Академії працювали на 4 сесіях.

І, нарешті, Академія виконує функцію Вищого Інституту релігійних наук, проводячи серію курсів з університетського навчального циклу. Деякі цифри вказують нам ще на життєздатність цієї інституції. У 1998-1999 роках вона нараховувала 381 студента на 5 курсах, з яких 172 миряни та духовні особи у Львівському відділені та 209 кандидатів на священство у відділенні смт. Рудно на Львівщині.

На курсах підвищення кваліфікації для священиків зареєстровано 230 слухачів з цілої Львівської Архиепархії. Катехитично-пе-

На світлині: перші випускники ЛБА з главою Української Греко-Католицької Церкви Мирославом Іваном кардиналом Любачівським.

дагогічний Інститут проводив курс слухачів (58 з них — зі Східної України, Казахстану, Естонії та Росії). 30 сімей відвідували курси, організовані Інститутом родини та подружнього життя.

Цього року випускниками стали 34 студенти з титулом бакалавра теології. І щоб продемонструвати зростаючу функцію та важливість цієї Академії, досить повідомити, що на 43 конкурсні місця при вступі на філософсько-богословський факультет на 1999-2000 навчальний рік було подано майже 140 заяв.

Зробимо висновок з промови монсиньйора Ґуджеротті, підсекретаря Конгрегації Східних Церков. Його визнання "є знаком великої шани до Української Греко-Католицької Церкви і культури України, вдячністю за працю і докладені зусилля великих постатей минулого цієї Церкви... Ці істини, що базуються на вірі в Христа, яких навчають також в цій Академії, допомогли стільком особам, особливо героїчним священикам, заплатити ціною втраченої свободи і часом у житті, стійко захищаючи права людської совісті. Першим серед усіх є той, хто вірить у правду, що для християнина Христос є Господь".

На закінчення побажаємо: "Хай цей ряд пастирів і мучеників захищає і підтримує тих, що керують, працюють та навчаються у Львівській Богословській Академії, прагнучи створити майбутнє віри, справедливості та миру".

Джованні СКАРАБЕЛЛІ

ЗУСТРІЧ КАТОЛИЦЬКИХ ВИДАВЦІВ

Вона відбулася у Києві 2-3 лютого. У цьому заході, організованому римокатолицьким видавництвом "Кайрос", взяли участь представники різних країн СНД, зокрема з України, Росії, Білорусі, Молдови та ін. Першого дня учасники зустрічі з допомогою коротких доповідей представляли себе. Серед українських релігійних видавництв були "Місіонер" (зокрема, головний редактор часопису "Місіонар" о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ), "Свічадо", "Нова Зоря", "Добра книжка", "Християнське слово" та інші. З Росії приїхали працівники культурного центру "Духовная библиотека", видавництв Францішканів, "Паолино" та інші. Білорусія була представлена співробітниками журналів "Ave Maria", "Диалог".

2 лютого перед учасниками зустрічі з доповідями виступали п.Б.Трояновський, директор видавництва "Свічадо", о.Станіслав Опель (РКЦ), о.Андрій Обуховський (РКЦ). Наступного дня доповідали о.Андрій Мадей (РКЦ) та єпископ Станіслав Падевський (РКЦ). Їхні виступи стосувалися ролі католицьких засобів масової інформації у сучасному світі. Учасники зустрічі обговорили ряд актуальних проблем. Робота католицьких видавців завершилася ввечері 3 лютого месою у костелі св.Олександра, яку відслужив Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Микола Етерович.

ВЕРВИЦЯ В ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

Післанництво Пречистої Діви Марії в сучасному світі

Багато разів і на різних місцях Пречиста Діва Марія в своїх з'явленнях з вервицею в руках заохочує та просить, щоб люди молилися до Неї. Так було у Люрді, Фатімі, Меджугор'ї та багатьох інших місцях, де з'являлась Пречиста Діва Марія.

Вона є нашою духовною Матір'ю, яка нас любить і піклується нами. Вона бачить, як люди віддаляються від Бога, занедбуючи молитву, участь у Св. Літургії і прийманні Св. Тайн і тому часто плаче. В численних об'явленнях закликає до молитви та покути. Ісус Христос заохочує учнів: *"Чувайте і моліться, щоб не попасти в спокусу, дух бадьорий, але тіло немічне"* (Мт 26, 41).

Молитва і покутні діла є середниками для нашого спасіння. Тому такою важливою є молитва в житті християнина. Так само без добрих діл людина не може спастися. Під час посту Церква в особливий спосіб закликає нас до всебічного відречення, застанови над собою. Як часто в родинах не дотримуються посту в п'ятницю. Це є обов'язок кожного свідомого християнина.

Пречиста Діва Марія бачить наші упадки в сучасне поганство, через яке людство іде до самознищення (культ грошей, телебачення, розваги тощо). Вона хоче нам допомогти, показує нам дорогу до спасіння, якою є молитва і покута за гріхи. Ісус Христос дав нам приклад молитви та посту і у цьому наслідували Його учні. Він каже: "Якщо хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною" (Мт 16, 24).

Коли Діва Марія бачить, що люди не слухають Її Сина, не моляться, не покутують за гріхи, тоді вона плаче і молиться за них.

Подібно як в 13 столітті завдяки молитві на вервиці зберігся християнський світ від занепаду віри, так і сьогодні Вона хоче нас спасати завдяки молитві на вервиці. Це є післанництво Діви Марії в сучасному світі.

"Викинута вервичка"

Ця історія трапилася у Парижі. До цього міста прибув молодий чоловік в пошуках праці. Коли відходив з дому, мама дала йому до рук вервичку, кажучи: "Пам'ятай про Діву Марію".

Але потрапивши до поганого товариства, забув він слова матері. Одного разу, ідучи вулицею, витягнув з кишені вервичку і викинув на бруківку. Напевно, були б її потоптали перехожі, якщо б не інший юнак. Той з пошаною, підняв святу річ, поклав її до кишені. Дивне враження зробила вервиця на нього. В тій хвилині відчув він покликання до священичого життя.

З того часу пройшло багато років. Молодий чоловік став священиком. Щодня перебирав руками зернятка вервички. Одного разу хтось попросив його зайти до хворого, умираючого чоловіка, який не хотів сповідатися, зневажав Бога поганими словами. Найсердечніші просьби священика були безуспішними. Тоді той душпастир витягнув з кишені вервичку, щоб помолитися за навернення вмираючого.

Коли хворий побачив вервичку у руці священика, голосно крикнув: "Це та сама нещасна вервичка, котру там, в Парижі, я викинув на бруківку. Скільки ця вервичка принесла мені нещасть і гірких хвилин, а тепер через неї помираю в розпачі".

"Брате, ця вервичка запровадила мене до священства. І тепер Пречиста Діва Марія посилає мене до тебе, щоб відкрити тобі двері до неба. Чи ще сумніваєшся?"

Сльози з'явилися на обличчі хворого. Щиро посповідавшись, він відійшов до вічності. Хоча і не послухав слів матері та й не пам'ятав за Марію, але Вона пам'ятала за нього. Він згадав Її завдяки вервиці і навернувся.

Вервиця зберегла св. віру

Коли нещодавно до Японії приїхали чергові священики-місіонери, то застали невеличку групу християн, які молилися на вервиці, зробленій з шнурка. Замість зерняток на ній були вузлики.

Ці японці знали правди віри. На запитання, звідки вони знають їх, місцеві жителі розповіли: "Вже давно, мабуть, 200 років тому були останні місіонери. Коли один з них вмирав мученичою смертю, то залишив нам такий заповіт: "Моліться на вервиці і витривáєте у вірі".

Таємниці вервиці – страсні

Молитва Ісуса в Гетсиманському саду

Тоді вийшов він і пішов, як звичайно, на Оливну гору. Слідом за ним пішли і Його учні. Коли прибув на місце, Ісус сказав їм: "Моліться, щоб не ввійти в спокусу". А потім почав молитися: "Отче, коли ти хочеш, віддали від мене цю чашу, тільки хай не моя, а твоя буде воля!" (див. Лк 22, 39-43).

Це не вперше Ісус молиться на Оливній горі, звідкіля прекрасно

видно Єрусалим. Євангелист зазначає, що пішов молитись на Оливну гору за своїм звичаєм. Однак молитва у Великий четвер була особливою. Ісус хвилювався напередодні хресної смерті. *"Не моя, а Твоя воля, Отче, хай буде"* – це найкращий взірець доброї молитви, зокрема, у важких обставинах життя.

Молімся за те, щоб кожен з нас зумів віддати свою долю у руки Божі.

Бичування Ісуса Христа

"Тоді Пилат, бажаючи догодити юрбі, відпустив їм Варавву, Ісуса ж, убичувавши, видав, щоб його розіп'яли." (Мр 15, 15).

Господь Ісус переносить ці муки за нас, наші нескромні думки, прагнення, слова та учинки. Не бичуймо Ісуса своїми гріхами. Бичування залишає на тілі страшні рани і наслідки. А важкі гріхи – рани і погані наслідки у душі. Отож, намагаймося бути поміркованими у поведінці, не захоплюймося непристойними телепередачами і фільмами, не читаймо неморальних книжок, журналів, не говорімо поганих слів. Помолімося за збереження чистоти наших сердець.

Накладання тернового вінка

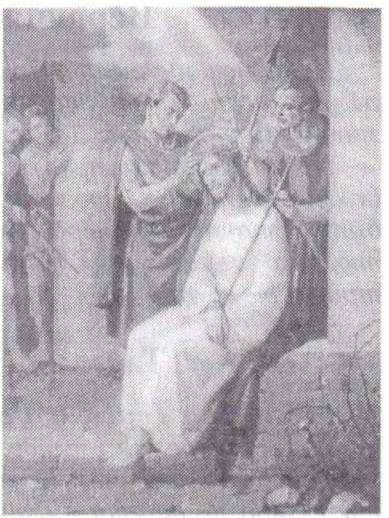

"Вояки одягли його в багряницю і, сплівши вінець із тернини, поклали на нього та й почали його вітати: "Радуйся, царю юдейський!" І били його тростиною по голові, плювали на нього й, падаючи на коліна, поклонялися йому." (Мр 15,16-19).

Господь Ісус терпить за нашу гордість, бажання слави і погані вчинки. З любові до Ісуса стараймося з пошаною ставитися до кожної людини, бо образа людини – це нова тернина на голові Ісуса. Старайся бути зичливими до всіх, бо недоброзичливість до людини – це зневага Спасителя. Господь любить всіх, також і грішників. І ми всіх любімо. Ісус іноді чекає на навернення грішника довгими роками і ти будь довготерпеливим до кожної людини.

Хресна дорога Ісуса Христа

"І ... схопили ... Симона Киринея, що повертався з поля, і поклали хрест на нього, щоб ніс за Ісусом. З ним вели також двох інших злочинців, щоб їх скарати на смерть." (Лк 23; 26,32).

Життя кожної людини є своєрідна Хресна дорога. Ісус несе тягар наших гріхів, щоб дати нам сили нести щодня свій власний хрест, сумлінно виконувати свої обов'язки, бути терпеливими під час хвороби та інших бід. Коли нам роблять прикрість, завжди вибачаймо. За зло слід платити добром. Ісус говорить: "Якщо хтось хоче іти за мною, нехай відречеться себе самого, візьме свій хрест і мене наслідує."

Помолімося за витривалість у терпіннях, щоб ми були скріплені духом, ніколи не нарікали на хрест.

Смерть Ісуса Христа

Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв, – а його ж любив він, – мовить до матері: "Жінко, ось син твій." А тоді й до учня мовить: "Ось матір твоя." І, скоштувавши оцту, вимовив Ісус: "Звершилось"; і схиливши голову, віддав духа." (Ів 19; 26, 30).

Ісус Христос добровільно приймає муки і хресну смерть з любові до нас, грішних. Ісус Христос добровільно приймає муки на хресті.

На Тайній вечері Ісус залишив своїм апостолам, а через них всім вірним найбільший скарб – себе самого у Пресвятій Тайні Євхаристії. Перед своєю смертю на хресті Він дав Іванові свою Пресвяту Матір, а через нього і всім нам. Завершуючи свій земний шлях, віддав і життя за викуп з гріховного рабства всіх людей. "Немає більшої любові, як життя своє віддати за друзів своїх", – писав євангелист Іван. Молімся, щоб і ми були готові, подібно до Ісуса, жити і вмирати з любові до Бога і до ближнього.

бр. Ігнатій МОСКАЛЮК, ЧСВВ

(Продовження буде)

У БОГА ВСЕ МОЖЛИВЕ

— Прошу отця, я дуже вдячна вам за святу Сповідь. Після св. Причастя мені стало легше на душі і якась радість опанувала мене.

— Я вас не буду затримувати. Ось що я хочу вам сказати. Це пов'язано з моїм станом здоров'я. Я хворію на серце і часто бувають у мене тяжкі приступи. Якщо я буду в критичному стані і вас покличуть, прийдіть до мене в останню хвилину. Я вас дуже прошу.

З цього часу минуло більше місяця. До священика підійшла молода жінка і просить його:

— Тут недалеко, ось на цій вулиці, проживає старша жінка. Зараз вона важко хвора, майже нічого не говорить. Ще вчора вона просила мене, щоб я вас запросила.

Священик, взявши з собою Святі Тайни, відразу попрямував до хворої. На порозі квартири його зустріли три жінки, які вважали себе її родичками. Вони не пускали священика до хати. Прийшовши до церкви, священик почав готуватись до Служби Божої. Але спершу оголосив:

— Будемо молитись за одну жінку, яка є в тяжкому стані і якій перешкоджають прийняти Святі Тайни. Вона цього бажає і всю надію покладає на Боже Милосердя. В цьому намірі буде відправлятися ця Служба Божа.

Після Служби Божої до отця підійшли сестри-катехитки і запропонували ще раз разом піти до хворої. Священик погодився. Знову, взявши Святі Тайни, вийшов з церкви із сестрами. Через декілька хвилин вони вже були перед дверима квартири хворої жінки. Та тут знову зустріли опір тих же жінок. Вони стали, як і раніше, в дверях і не допускали священика до хворої. Тут появився її син. Він повертався додому з роботи.

— А це що таке? — запитав він у жінок. Вони швидко пояснили, у чому справа.

— Навіщо їй священика, якщо вона вже при смерті і лежить без пам'яті. Та й священик католицький. Досить нам клопотів, а тут ще...

Через хвилину хлопець вийшов до дверей і промовив:

— Заходьте. Мама про вас мені говорила.

Увійшовши в хату священик почав уділювати Св. Тайну Оливопомазання, давши перед тим хворій розрішення. На столі яскраво горіли дві свічечки. Син стояв біля священика, переживаючи, дивився на свою добру матір. Жінки стояли неподалік дверей кімнати і про щось шепталися між собою. Після уділення св. Тайни Оливопомазання священик взяв за руку хвору і лагідно промовив:

— Маріє, повторюйте за мною.

Він хотів промовити молитву покаяння разом з хворою. Вона

відкрила очі і побачила перед собою духовного отця. Це було щось неймовірне. Жінка тихо промовила:

— Слава Ісу... Хрис..!

— Слава навіки! Говоріть: "Ісусе мій, люблю Тебе понад все! Пресолодке Серце мого Спасителя..."

Марія ледве повторювала слова, які вимовляв священик. Жінки підійшли до хворої і з подивом дивились на те все.

— Вона ожила. Марія говорить. Чудо. Прокинулась і все розуміє, — говорили між собою.

Син уважно слухав кожне слово молитви, обтираючи своє лице, на якому з'явилися сльози радості і надії. Цілу добу вже нічого не говорила його мати, а тепер виразно повторювала:

— Ісусе мій милосердний! Солодке Серце Марії, будь моїм спасінням!

Після розрішення жінки запитали у священика:

— А що, буде вона жити?

— У Бога все можливе. На все Божа воля, — відповідав спокійно священик, залишаючи у спокої хвору Марію. Жінки просили у священика пробачення, а син хворої сердечно дякував йому.

Від редакції: **дорогі читачі, слід допускати священика до хворих. В кожному випадку це виходить на добро, тобто хворому стає легше на душі, а дуже часто покращується його фізичний стан. Господь є лікарем душ і тіл. Священик, Його слуга, теж облегшує життя немічних. Відкиньмо упередження, ніби, коли священик прийшов до хворого, то той незабаром помре. Зрештою, на порозі смерті важливим для християнина є те, чи він примирений з Богом відходить з цього світу, чи ні. Адже від цього залежатиме, чи буде він щасливий у вічності. Отже, радо і часто запрошуйте священика до недужих.**

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Хочу скласти щиру подяку через часопис «Місіонар» Господу Богу, Пречистій Діві Марії та всім святим за вислухані молитви за повернення сина, про якого я і наша родина не мала ніяких відомостей.

Стефанія ГІРНЯК,
м. Львів

ОСНОВНІ ДАТИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ХРИСТИЯНСТВА

• 988 рік – хрещення України-Русі князем Володимиром Великим

• 1037 рік – розпочато будову митрополичої церкви у Києві - собору Святої Софії

• У другій половині 11 ст. монашим подвигом відзначилися свв.Антоній і Теодозій Печерські

• 1147 рік – митрополитом Київським став русин за походженням Климентій Смолятич

• 1169 рік – князь Андрій Боголюбський зруйнував Київ, чим започаткував занепад важливого духовного центру на християнському Сході

• 1253 року папський легат коронував князя Данила Галицького

• У зв'язку з занепадом Києва на початку 14 ст. створюється окрема Галицька митрополія, до якої входило шість єпархій

• 1347 року вищезгадану митрополію скасовано

• 1371-1401 рр. – друге відродження Галицької митрополії

• 1415 рік – український єпископат висвятив на митрополита Григорія Цамблака (без згоди царгородського патріарха, але за дозволом литовського князя Витовта)

• Київський митрополит Ісидор взяв участь у Флорентійському соборі (1439 рік), на якому зроблено спробу відновити єдність Христової Церкви

• 1509 рік – українські владики на Віленському Синоді прийняли 151 постанову, серед яких було засуджено втручання світських осіб у церковні справи

• 1584 рік – у Львові засновано першу братську школу

• 1590 – 1595 рр. – відбулися Синоди наших ієрархів у Бересті. Їхнім спільним рішенням стала згода про поєднання української Церкви з Католицькою (Вселенською)

• 23 грудня 1595 року українські єпископи Іпатій Потій та Кирило Терлецький підписали у Римі документ про поєднання нашої Церкви з Вселенською (прийнято т. зв. 33 артикули)

(Продовження буде)

ЩЕ ОДНІ МУЧЕНИКИ ЗА ВІРУ

Напевно, були ви на Аскольдовій могилі і зауважили пам'ятник трьохстам українським студентам – "молодого цвіту нашої нації" Вони героїчно загинули біля станції Крути у Києві 1918 року, в нерівному бою з військами більшовиків.

На цвинтарі села Страдч, недалеко від Львова, поховані представники старшого покоління "цвіту нашої нації": о. д-р Микола Кондрад і дяк Володимир Прийма. За що ж їх замучили наші "визволителі", який злочин, вчинили вони? Любили, як оті студенти, герої Крут, – Бога і Україну.

Микола Кондрад народився 16 травня 1876 року в селі Струсів на Тернопільщині. Перші два гімназійні класи закінчив у Львові, у 1887-1889 рр. Філософію та богослов'я вивчав університеті "Урбаніянум" у Римі. Став доктором філософії у 1895 році та доктором богословії у 1899 році в університеті "Анжелікум" у Римі. Рукоположений на священика у 1899 році. Вернувшись в Галичину, він виконував такі обов'язки: заступника вчителя релігії в так званих виділових школах Золочева, у 1902 році – катехита однієї школи у Теребовлі, у 1907 році – заступника вчителя релігії в українській гімназії ім. Франца Йосифа у Тернополі. Лише після цього став дійсним вчителем релігії.

Після Першої світової війни душпастирював у таборах серед українських біженців. Від 1920 по 1929 рік навчав дітей у бережанській та тернопільській гімназіях. У 1930 році о. д-р М. Кондрад розпочав викладати соціологію та філософію у Львівській Богословській Академії. Професорська колегія цього закладу запропонувала Митрополитові Андрееві Шептицькому найменувати о. д-ра Кондрада надзвичайним професором філософського відділу. Це призначення митрополит Андрей здійснив 5 травня 1936 року. У Богословській Академії о. д-р Микола Кондрад працював як професор, а потім як декан філософського відділу аж до початку Другої світової війни. Рівночасно був він і опікуном студентської молоді з товариства "Обнова" По приході більшовиків Митрополит призначив його парохом села Страдч біля Янова. Там він загинув мученичою смертю. Разом із о. д-р Кондрадом був закатований і дяк села Страдч, Володимир Прийма, батько чотирьох малих дітей. Ось як це сталося.

Коли більшовики відступали з Галичини, 26 червня 1941 року о. Кондрада покликали до хворої жінки Степаняк, яка мешкала по другій стороні головного шляху з Янова до Львова. Після уділення хворій Святих Тайн отець разом із дяком вертався додому, але біля Козакової Грушки (сільська назва місцевості) їх затримав Боровець, а енкаведист Льоня із Дніпропетровська, який приїхав на коні,

повів до гостинця. Незабаром над'їхали автом ще два енкаведисти. Побачивши священика у ризах, вони здерли фелон, вирвали чашу і заволокли обох у ліс.

Там завдали кілька важких ударів. О. Кондрата покололи багнетом, дякові вибрали очі і кількома револьверними пострілами відібрали їм життя. Священика і дяка знайшли люди.

Поховали їх на цвинтарі с. Страдче. Син о. Миколи, Степан, писав у листі: "А навіть у рік пізніше, коли ми перекладали тіло батька із первісної труни в металеву після ексгумації, ми переклали його із однієї труни в іншу на руках. Воно було наче зсохле і не розложилося".

На світлині: пам'ятник о. Миколі Кондраду у с. Страдче на Львівщині.

На могилі о. д-ра Кондрада стоїть гарний пам'ятник, упорядкована і могила дяка Володимира Прийми. А в лісі, на місці їх мученичої смерті висипана могила, а на ній – березовий хрест. Стоячи біля нього, я мимоволі задумався над тим, що варто цих мучеників за віру внести до списку тих осіб, над якими проводиться беатифікаційний процес у Ватикані. Помолімся, щоб це здійснилося!

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку на сторінках вашого часопису Пресвятій Богородиці і святому апостолу Юді-Тадею. Моя невістка Люба була вагітна вже вп'яте. Лікарі не дозволяли їй родити, так як мала великі проблеми із здоров'ям. Вони твердили, що після родів може бути паралізована. Я молилася до Матері Божої у Жовківському храмі і до св. Юди Тадея. Господь вислухав мою молитву і все склалося дуже добре. Мама і дитина здорові.

А в другому випадку сталося так, що внук Тарас вчився у Львові в ліцеї. Він несподівано захворів і змушений був залишити на певний час навчання. Тарас пропустив багато занять і хвилювався, чи зможе скласти іспити. Поїхали забирати документи з ним, а я весь час молилася до Матері Божої і до св. апостола. Внука допустили до екзаменів і він їх здав успішно. Зараз навчається за кордоном на священика.

Тому закликаю всіх, хто у скрутному становищі, щиро молитися до Господа Бога Матері Божої і всіх святих.

З повагою Марія ГРИНДА,
с. Острів Сокальського р-ну на Львівщині

НА СЛУЖБІ БОГОВІ ТА РІДНОМУ НАРОДОВІ

(Світлій пам'яті о. Івана Федевича (1910-1997 рр.)

Жителі села Чернева Мостиського району на Львівщині завжди відзначалися високою національною і релігійною свідомістю. У центрі села велично піднімаються куполи чудового храму Воздвиження Чесного Хреста. Поруч Дім "Просвіти" та кооператив, побудовані ще в минулому столітті славним парохом Т. Сінкевичем. Багато вихідців з Чернева здобули високу освіту. Серед інтелігенції, яка родом з цього села, були лікарі, інженери, політики, дипломати, професори гімназії.

Село Чернева відзначається славною генерацією священиків, що виховані перед Другою світовою війною. Їх нараховувалось понад 15. Останнім з цієї генерації відійшов до вічності **о. Іван Федевич**. Він народився 23.12.1910 року у побожній селянській родині. Через те, що був єдиним сином, батьки мали намір записати на нього заможне господарство. Але директор місцевої школи Тимофій Федевич радив їм віддати сина до гімназії, навіть на початку позичив трохи грошей. Вже в Перемиській гімназії І. Федевич належав до кращих учнів і відзначався глибокою побожністю. Він щоденно перед заняттями вислуховував св. Літургію у нашій катедрі св. Івана Хрестителя, приступав до Св. Причастя. Питомець Іван не міг похвалитися міцним здоров'ям, але з Божою допомогою закінчив

На світлині: зліва направо – о. І. Федевич, о. мітрат В. Гриник (генеральний вікарій для гркео-католиків у Польщі), о. мітрат С. Дзюбина

студії. Згодом хлопець вступив до Перемиської семінарії. У цей час професорсько-викладацький склад семінарії поповнився новими викладачами, що навчалися раніше у Римі. Серед них — майбутній ректор семінарії о. д-р Іван Кузич, о. Микола Денько, о. Степан Граб, о. Володимир Голинський. Завжди з теплотою згадував о. Іван таких викладачів як о. Василя Гриника, о. д-ра Михайла Мельника та ін.

У березні 1938 року І. Федевич був рукоположений у священичий стан владикою Григорієм Лакотою, який згодом став ісповідником віри, мучеником більшовицьких концтаборів. 7 серпня того ж року о. Іван Федевич відправив першу Службу Божу у рідному селі. У нашій родині зберігається невеличка замітка в одній з газет про цю подію. Новоєрея перед храмом зустріла урочиста процесія на чолі з отцем-парохом Гринишином. На приміційну Літургію з'їхались інтелігенти, що родом з Чернева. Після Богослужіння відбулася святкова гостина, на якій зібрано на "Рідну школу" 2360 злотих.

Свою душпастирську працю о. Іван розпочав сотрудником на Сокальщині. Спочатку служив у с. Ольгівок, а пізніше у селах Шмітків та Савчин біля міста Сокаля. Тут і застало о. Федевича воєнне лихоліття. Після більшовицько-німецької угоди (пакт Рібентропа-Молотова у 1939 році) парафіяни опинилися у німецькій зоні. Родина о. Івана у той час вже жила у місці, окупованому комуністами. Жодної звістки про сина батьки не мали. Незабаром розпочалася Друга світова війна. У Перемиській єпархії знову об'єдналися усі парафії. Отець І. Федевич був призначений адміністратором с. Радохінці, повіт Нижанковичі (нині Мостиський район на Львівщині). Це були важкі часи. У селі проживали вірні УГКЦ і РКЦ у мирі та злагоді. Єдиною бідою було те, що вони не мали храму. Відправлялися Богослужіння у дерев'яному бараці. Щоправда, попередній парох заклав фундамент під майбутній храм. Це обнадіювало вірних, які навіть у ці воєнні роки думали про побудову нового храму. Кожної неділі о. Іван відправляв Молебень до Пречистої Діви Марії за успішну побудову церкви. У той час німці спалили у сусідньому селі Гусакові синагогу. Війт Гусакова погодився віддати цеглу на побудову церкви. Отець Федевич домовився і про бляху на покриття храму. Наприкінці Другої світової війни селяни завершили мурування стін церкви. Закінчення будівництва відбувалося вже за радянської влади. Залишилось підняти покритий бляхою купол храму. О. Іван планував посвятити храм на честь одного із свят Пресвятої Богородиці, бо за Її заступництвом вдалося успішно вести будівельні роботи. Однак Боже Провидіння розпорядилось по-іншому.

(Далі буде)

З. ДРИМАЛОВСЬКИЙ, вчитель
Суховільської СШ Городоцького р-ну
на Львівщині

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
(із збірника пісень "Крехівська Мадонна")

ПРЕТЕРПІВИЙ

Претерпівий за нас страсті,
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Став у ранах Бог і Спас...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Хрест, кати, Каяфи сказ...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Вже голготський вдарив час...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас,

Жовч і терня – все нараз...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Скрикнув: „Отче!..» – і погас...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Світ здригнувсь на Божий глас...
Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Богдан СМЕТАНА, м. Львів

Христос-світло світу

Падіння у дусі землян вже здійснилось,
Під владу гріха планета впадає.
Боже пророцтво Ісаї звершилось –
Господь Свого Сина на спасіння зсилає.

Наш добрий Ісус ще терпить, ще чекає
На навернення грішної душі.
Та не кожна душа його серцем приймає,
Щоб злучитись з Ним в крові і плоті своїй.

Задля спасіння роду людського,
Щоб здійснитись Божій меті,
Застерігає й сьогодні усіх нас від злого
Невинно розп'ятий Ісус на хресті.

МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ВАРШАВИ

З 28 грудня 1999 року по 1 січня 2000 року у столиці Польщі відбулася європейська зустріч молоді (Тезе). З цього приводу публікуємо статтю одного учасника з України.

На зустріч молоді (Тезе – 2000) до Варшави прибуло понад 70 тисяч паломників. Більшість з них – з 16 європейських країн. Були також представники з Північної і Південної Америки, Азії, Африки. Організаторами цього щорічного традиційного заходу були брати з монастиря Тезе, який знаходиться в однойменному маленькому містечку на Заході Франції.

Вік паломників не перевищував 30 років, згідно з умовою організаторів. Вони їхали до Варшави для того, щоб в спільній, щирій молитві випросити у Бога Отця, Творця Світу різних ласк і благодатей для себе, своїх співвітчизників і цілого світу. Розуміючи, що саме на них буде лежати важлива місія – бути світлом для світу і сіллю землі у ювілейному році, паломники з охотою прямували або доїздили до польської столиці, щоб перепросити Господа за провини і отримати дар любові до ближніх, якими також є наші брати з різних народів і частин світу.

Біля тисячі молодих людей з України теж радо взяли участь у цьому паломництві миру і любові. Паломники зі Львова 27 грудня вирушили до Варшави після св. Літургії у церкві Пресвятої Євхаристії, де отримали благословення від о. Йосифа Міляна, голови Патріаршої комісії у справах молоді.

28 грудня зранку паломники зі Львова були у Варшаві. Організація зустрічі була на високому рівні. Після прибуття нас гарно зустріли. Згодом ми дізналися, на яких парафіях будемо проживати і молитися. Кожен паломник отримав схему т.зв. паломницького містечка, карту міста Варшави з околицями, безкоштовний квиток на проїзд на всі види транспорту у столиці та околицях (у межах 50 кілометрів), а також талон на харчування (обід та вечерю). Крім цього, ми отримали лист брата Роже, присвячений цій зустрічі. У ньому настоятель спільноти у Тезе заторкнув найважливіші шляхи вирішення багатьох проблем людства – це прощення і любов.

Наша група з молодіжного марійського Товариства "Містична троянда" складалася з 14 осіб. Ми проживали у парафії св. Франциска Асижського, що знаходиться за 18 кілометрів від Варшави. Доїздили туди майже одну годину. 250 осіб прийняли до своїх домівок гостинні мешканці вищезгаданої парафії. Крім українців ще були литовці, італійці та поляки.

Я проживав ще з одним нашим прочанином у польській родині. Господар розумів українську мову, бо народився у Турківському районі на Львівщині. Ми багато дізналися про Польщу і процеси, які відбуваються

сьогодні у цій країні. У свою чергу ця родина дізналася про сучасне життя і проблеми України...

Щодня вранці паломники виявляли любов до Бога під час св. Літургій, що правилися у місцевому костелі, і приступали до св. Причастя. Після меси відбувалася зустріч і у школі. Паломників поділяли на групи, враховуючи їхнє знання мов. Ми творили з поляками одну групу. Темою зустрічі були питання, порушені у вже згадуваному листі брата Роже. Після цього ми відбували у Варшаву на обід, що організовувався у великих залах. Українці за нашим християнськи звичаєм молилися перед і після обіду. Згодом усі йшли на молитву. На вході до нашого сектору отримали збірник молитов і пісень, перекладених на різні мови. Паломники сиділи на підлозі. Очі усіх були звернені на велике розп'яття, розміщене у центрі імпровізованого іконостасу. Коли зал заповнився, молодь почала співати пісню "Хваліте Господа всі народи... Алилуя", а потім й інші пісні. Молитву провадили брати з Тезе. Вони звернулись до молоді світу із закликом Ісуса Христа про мир і любов. Він прозвучав і українською мовою. Далі настала тиша. Бог вислуховував серця молодих людей з багатьох країн і давав їм свої настанови. Впродовж тривалого часу чергувалися пісня, тиша і молитва. Подібні заходи відбувалися і ввечері. Після них паломники роз'їжджалися до тих родин, де проживали. Станції метро були переповнені молодими людьми, які розмовляли різними мовами.

Одного дня ми завітали до монастиря отців Василіян у Варшаві на вулиці Мьодовій. Брати провели з нами екскурсію по Старому місті.

Варшава є модерним європейським містом. Проте нас дуже вразила негативна культура розписування будівель, що охопила це місто.

Наша зустріч Нового, 2000-го року відбулася у родинній святковій атмосфері. Пізно ввечері правилася меса у костелі, де збиралися паломники. Опівночі у храмі звучали привітання з нагоди Нового року, побажання щастя й любові. Ми вітали один одного різними мовами. Після св. Літургії усі учасники перейшли у школу, де у залі відбулося святкування. Чудовий настрій, гарна музика, танці — усе це надовго запам'ятається з тієї новорічної ночі. Це був мовби фестиваль народів. Свою культуру представляли литовці, італійці і наша група. Ми співали колядки, а на прохання багатьох присутніх виконали пісню "Червона рута". Авторові цих рядків випала нагоди заспівати наші коломийки. Потім усі присутні у залі взялися за руки, стали у коло і танцювали. Новорічне свято закінчилося вдосвіта і всі пішли відпочивати.

У місцевому костелі 1 січня правилася св. Літургія. Ми попрощались з родиною, подякували їм за гостинність, обмінялись адресами. Господар родини зазначив про патріотизм, який він спостеріг серед нас. Автобусами ми вирушили на батьківщину.

Під час зустрічі у Варшаві паломники з України змогли пізнати культуру різних народів, показати свою і це має суттєве значення. Такі акції духовно об'єднують молодь усієї Європи.

Олег БЕРЕГІВСЬКИЙ,
м. Львів

ГОБЕЛЕН

Молодого монаха послали до одного монастиря у Фландрії ткати разом з іншими великий гобелен. Якось він спустився зі своєї драбини дуже обурений.

— Досить! Я більше не можу працювати! Вказівки, які дають мені, беззмістовні! Я працював золотою ниткою, а тут мені кажуть зав'язати її і відтяти...

— Сину, — сказав спокійно старий монах, — ти не бачиш цього гобелена так, як треба його бачити. Ти працюєш з виворітного боку і тільки з одним фрагментом.

І повів його показати роботу з лицевого боку. Молодий монах остовпів. Він працював над дуже красивим гобеленом — «Поклоніння трьох царів», а його нитка творила частину німба навколо голови Божого Дитятка.

У давній легенді оповідається про чоловіка, котрому Бог пообіцяв, що виконає одне його бажання. Чоловік подумав і сказав:

— Я хотів би чинити добро, не знаючи про це.

Бог вислухав його.

Пізніше, побачивши, що це бажання таке добре, Бог поширив його на всіх людей.

І так триває й досі.

Ніколи не знецінюй себе. Може, у тебе не буде жодного доказу, що ти вартуєш більше, ніж про себе думаєш. Усі ми тчемо дуже великий гобелен неймовірної краси, якого ніколи не бачимо в цілості.

За книгою Бруно ФЕРРЕРО
"Троянда також важлива"
(Львів, "Свічадо", 1999)

На світлині: вид на берег Генезаретського озера

ВОНА БУЛА ПРИКЛАДОМ ДЛЯ СВОЇХ СЕСТЕР

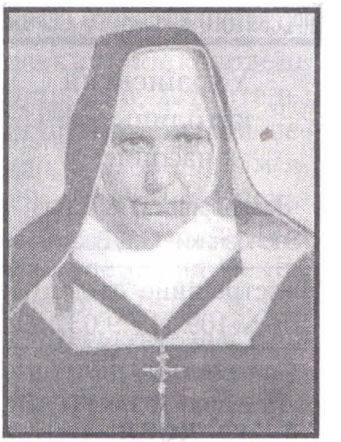

Мати Онисима (Ольга) Шушкевич народилася 30 червня 1905 року в м. Стрию на Львівщині. Походила з родини відомих людей. У родині Шушкевичів була ще донька Стефанія, дочка якої М. Крушельницька є професором Львівської музичної консерваторії, та четверо братів. Ольга Шушкевич вступила до монастиря Василіянок у Львові 15 листопада 1928 року. З 1929 до 1939 року була вчителькою в школі сестер Василіянок у Львові. В часі Другої світової війни працювала медсестрою у Львові. В 1944 році з монастиря сестер Василіянок у Львові на вул. Потоцького комуністична влада зробила лікарню для полонених. Монахиням влада наказала переодягнутися по-світськи і порозходитися до родин. Мати Онисима ще з двома сестрами жила у родинному домі і працювала медсестрою.

У 1949 році разом з мамою с. Онисиму вивезли до Сибіру. 28 лютого 1950 року їх привезли з іншими в'язнями у Хабаровський край. Сестра Онисима працювала в полі, а пізніше у лікарні до кінця заслання у Сибіру. Після значних зусиль з боку брата Романа у 1955 році с. Онисима приїхала з мамою до Тарнова у Польщу, де працювала один рік медсестрою. Згодом переїхала працювати у медичний пункт до Лєсьної біля Вроцлава.

Завдяки отцям Василіянам було зорганізовано у Польщі спільноту сестер Василіянок. Зокрема з осідком в Любомирі біля Єлєньої Гори. Мати Онисима Шушкевич стала першою настоятелькою сестер Василіянок у Польщі.

Від 1971 по 1977 рік була першою Протоігуменею Віце-провінції Св. Хреста сестер Василіянок у Польщі. Потім була настоятелькою монастирів сестер Василіянок у Любомирі, Перемишлі та Горлицях. Останні роки життя служила у монастирі в Перемишлі, багато часу присвячувала молитві, а також помагала в різних працях цієї обителі. Впливала на сестер своєю жертвенністю і згідністю з волею Божою. Померла 11 лютого 2000 року.

13 лютого ввечері митрополит Перемишльсько-Варшавський Кир Іван Мартиняк правив панахиду за бл. п. мати Онисиму. 14 лютого похоронні відправи у Перемишлі очолив протоігумен Віце-провінції отців Василіян у Польщі о. Марко Скірка, з ним співслужили ігумен василіянського монастиря у Перемишлі о. Тимотей Феш, ЧСВВ, вісім інших греко-католицьких священиків та три латинського обряду.

Мати Онисима Шушкевич – це визначна монахиня УГКЦ. Велика заслуга її у тому, що наша Віце-Провінція існує, будучи у тісному зв'язку з Україною.

Сестри Чину св. Василія Великого (Польща)

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 25.02.2000 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.104

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 65
Намір Апостольства молитви
на березень 66
Намір Апостольства молитви
на квітень 68
К'яра Любіх
"Слово життя" 69
Облечини сестер Василіянок 70
Провінційна капітула отців Василіян 72
Віра сучасної людини 73
Ігор Скленар
Прес-конференція на Святоюрській горі 74
бр. Анатолій Головчук, ЧСВВ
Вісті з Казахстану 74
Конференція "Віра, а не окультизм –
шлях до здоров'я 75
На св. Валентина 75
Ігор Скленар
"Спогади" о. В. Лиска 76
Виставка релігійної періодики 76
Джованні Скарабеллі
Львівська Богословська Академія 77
Зустріч католицьких видавців 79
бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ
Вервиця в житті християнина 80
У Бога все можливе 84
Основні дати з історії українського
християнства 86
о. Роман Каспришин
Ще одні мученики за віру 87
З. Дрималовський
На службі Богові та рідному народові 89
Поетична сторінка 91
Олег Берегівський
Молодіжна проща до Варшави 92
Бруно Ферреро
Гобелен 94
Вона була прикладом для своїх сестер 95

На обкладинці: Зустріч Пресвятої Богородиці з Єлизаветою *(автор – Володимир Свідерський)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Загадка "Бог присутній всюди"

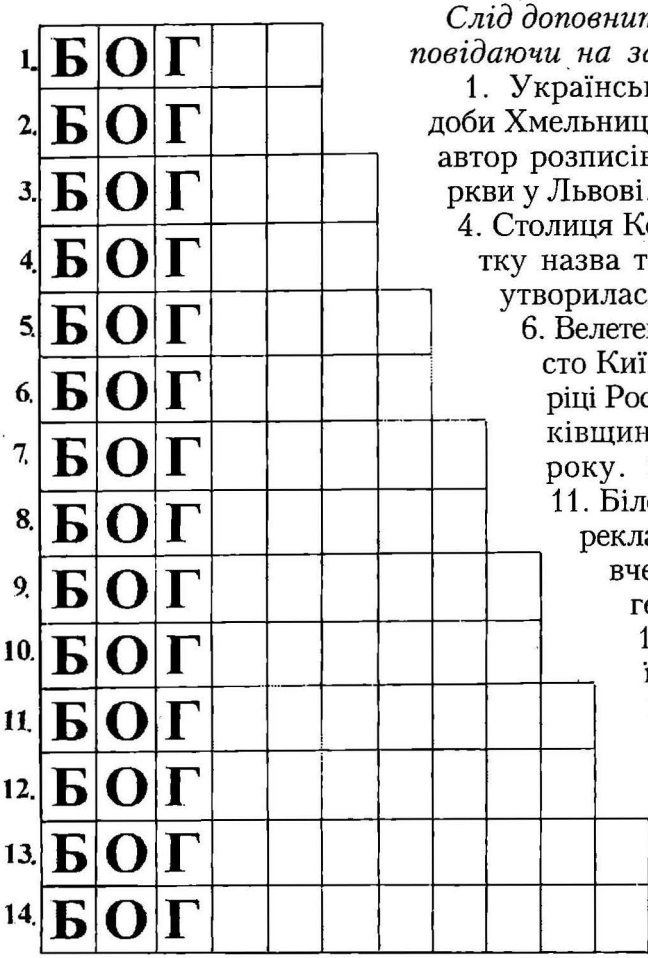

Слід доповнити клітинки, відповідаючи на запитання:

1. Український полководець доби Хмельницького. 2. Митець, автор розписів Вірменської церкви у Львові. 3. Чоловіче ім'я. 4. Столиця Колумбії. 5. Спочатку назва території, на якій утворилася держава Чехія. 6. Велетень. 7. Іван... 8. Місто Київської області на ріці Росі. 9. Місто на Харківщині, відоме з 1571 року. 10. Божа Мати. 11. Білоруський поет, перекладач творів Т. Шевченка. 12. Народна героїня Маруся ... 13. Збірник української релігійних пісень, виданий 1790 року у Почаєві, а 1886 року перевиданий у Львові. 14. Прилюдний вияв Богопочитання.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на загадку від "А до Я", вміщену у № 2 за 2000 рік:

А. Агнець. **Б.** Бемоль. **В.** Відень. **Г.** Гоголь. **Д.** Джоуль. **Е.** Ейфель. **Ж.** Жолудь. **К.** Кукіль. **Л.** Либідь. **М.** Молодь. **Н.** Нобель. **О.** Октоль. **П.** Попель. **Р.** Ралець. **С.** Січень. **Т.** Тріодь. **У.** Уборть. **Ф.** Форель. **Х.** Хатинь. **Ц.** Цоколь. **Ч.** Челядь. **Ш.** Шедель. **Щ.** Щиголь. **Я.** Ямпіль.

СИМВОЛІКА ЮВІЛЕЙНОЇ ЕМБЛЕМИ

На синьому колі емблеми, яке символізує всесвіт, зображено п'ять різнобарвних голубів. Вони представляють п'ять континентів.

Різнокольоровий хрест емблеми символізує Пресвяту Трійцю. Тому складається з трьох ліній. Хрест виходить за межі синього кола, тобто всесвіту. Це засвідчує, що триєдиний Бог є не лише у видимому світі, а й поза ним.

В центрі кола випромінюється світло. Це Христос, який прийшов у світ, щоб просвітити кожну людину.

У чотирьох полях синього кола, тобто всесвіту, написані такі слова: Христос – вчора, сьогодні, навіки. Слова взяті з листа св. апостола Павла до євреїв (13, 8).

Поза синім колом написано: ювілей року Божого 2000. Ювілейну емблему намалювала 22-річна студентка Емануела Роккі з Італії.